

สิงค์ - ไทย ฟาร์ม กับการผลาญเงินกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับวันพุธที่ 11 สิงหาคม 2525 พาดหัวข่าวว่า “ปศุสัตว์หมดน้ำยา ขายหุ้นสิงค์ - ไทย” โดยมีรายงานข่าวว่า กรมปศุสัตว์กำลังประสบปัญหาอย่างมากในการพัฒนากิจการบริษัทสิงค์ - ไทย ซึ่งมีกิจการฟาร์มเลี้ยงหมูส่งสิงคโปร์ ถึงขั้นต้องประกาศขายหุ้น 15% ให้เอกชน เพื่อให้เข้าร่วมบริหาร

รายงานข่าวของประชาชาติธุรกิจดังกล่าวนี้ มีความสับสนอย่างน้อย 2 ประการ กล่าวคือ

ประการแรก หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ รายงานข่าวเสมือนหนึ่งว่า มีบริษัทที่ชื่อ “สิงค์ - ไทย” อยู่เพียงบริษัทเดียว

ประการที่สอง หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ รายงานข่าวว่า บริษัทสิงค์ - ไทย เป็นบริษัทที่กรมปศุสัตว์ไทยกับกรมปศุสัตว์สิงคโปร์ร่วมกันก่อตั้งขึ้น ซึ่งไม่ถูกต้อง

กิจการที่มีชื่อว่า “สิงค์ - ไทย” ก่อกำเนิดขึ้นในสมัยรัฐบาลนายธานินทร์ กรัยวิเชียร โดยเป็นความร่วมมือระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลสิงคโปร์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงสปีดแห่งอาเซียน

เริ่มต้นด้วยการจัดตั้งบริษัทสิงค์-ไทย เกรนส์ จำกัดในปี 2520 โดยมีทุนจดทะเบียน 8 ล้านบาท องค์การตลาดเพื่อเกษตรกรแห่งประเทศไทยกับบรรษัทอุตสาหกรรมขั้นปฐม จำกัด แห่งประเทศสิงคโปร์ ถือหุ้นฝ่ายละ 50% มีสำนักงานอยู่ที่สิงคโปร์ โดยมีวัตถุประสงค์ในการซื้อข้าวโพด ผลไม้ และพืชผลอื่นๆจากประเทศไทย และส่งเครื่องสูบน้ำจากสิงคโปร์มาขายในเมืองไทย

การก่อตั้งบริษัทสิงค์ - ไทย เกรนส์ จำกัด ได้ก่อให้เกิดความไม่พอใจในหมู่พ่อค้าส่งออกเป็นอันมาก เพราะเท่ากับว่า รัฐบาลเข้าไปมีบทบาทในการค้าข้าวโพดระหว่างประเทศโดยตรง ความไม่พอใจดังกล่าวนี้ถูกเก็บกดไว้ตลอดยุครัฐบาลนายธานินทร์ กรัยวิเชียร แต่ก็จะเปิดออกมาในสมัยรัฐบาลพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เมื่อนายอบ วสุรัตน์ ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยในขณะนั้น เสนอให้รัฐบาลยุบบริษัทสิงค์ - ไทย เกรนส์ จำกัด โดยอ้างว่า บริษัทดังกล่าวนี้อำนวยความสะดวกประโยชน์ให้แก่สิงคโปร์เพียงฝ่ายเดียว โดยที่ไทยมิได้รับประโยชน์เท่าที่ควร

พร้อมทั้งชี้ให้เห็นว่า ในปี 2520 บริษัทสิงค์ - ไทย เกรนส์ จำกัดได้นำข้าวโพดจากไทยไปขายให้แก่ สิงค์โปร์ 11,000 ตัน และในงวดสุดท้ายที่ส่งไปขาย 5,000 ตัน ปรากฏว่า ขายในราคาต่ำกว่าราคาตลาด โดยขายในราคาตันละ 112 เหรียญอเมริกัน ในขณะที่ราคาตลาดตกประมาณตันละ 118 เหรียญอเมริกัน

ความวุ่นวายไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก

ต่อมาในปี 2521 ได้มีการจัดตั้ง บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัด ขึ้นในประเทศไทย ทุนจดทะเบียน 50 ล้านบาท โดยองค์การตลาดเพื่อเกษตรกรถือหุ้น 51% และบริษัทสิงค์ - ไทย เกรนส์ จำกัด ถือหุ้น 49% เมื่อคำนึงถึงหุ้นที่องค์การตลาดเพื่อเกษตรกรถืออยู่ในบริษัทบริษัท สิงค์ - ไทย เกรนส์ จำกัดแล้ว อดก.จะมีส่วนถือหุ้นในบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดถึง 75.5% แต่โดยที่ อดก. มีเงินทุนไม่เพียงพอ จึงขออนุมัติใช้เงินกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร คณะกรรมการ สงเคราะห์เกษตรกรได้จัดสรรเงินกองทุนแก่ อดก. เพื่อการนี้ รวม 8,350 ล้านบาท โดยได้รับ อนุมัติจากคณะกรรมการรวม 2 งวด

งวดที่หนึ่ง เป็นเงิน 3 ล้านบาท โดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการเมื่อวันที่ 14 พฤษภาคม 2521 ให้เป็นเงินกู้อัตราดอกเบี้ย 5% ต่อปี กำหนดชำระคืนภายใน 5 ปี ระยะเวลาผ่อนหนี้ 2 ปี

งวดที่สอง เป็นเงิน 5,350 ล้านบาท โดยได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2521 ให้เป็นเงินกู้อัตราดอกเบี้ย 5% ต่อปี กำหนดชำระคืนภายใน 5 ปี

ดังนั้น รายงานข่าวที่ว่า บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดเป็นบริษัทที่ถือหุ้นร่วมกัน ระหว่างกรมปศุสัตว์ไทยกับกรมปศุสัตว์สิงคโปร์จึงเป็นรายงานข่าวที่ไม่ถูกต้อง กรมปศุสัตว์ไทย จะมาเกี่ยวข้องก็เฉพาะแต่ในฐานะที่ว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้ควบคุมดูแลองค์การ ตลาดเพื่อเกษตรกรเท่านั้น

บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัด อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยชาวสิงคโปร์ 3 คน และชาวไทย 4 คน โดยประธานคณะกรรมการเป็นคนไทย เมื่อเริ่มดำเนินการ ได้จัดตั้งฟาร์มเลี้ยงสัตว์ขึ้นที่สวนป่าเขาวัง อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะส่งสัตว์ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมู) ไปขายแก่สิงคโปร์ แต่เดิมรัฐบาลสิงคโปร์ ไม่อนุญาตให้นำสัตว์จากประเทศไทยเข้าประเทศ เนื่องจากมีปัญหาโรคสัตว์ ดังนั้น เมื่อมีการ จัดตั้งบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดขึ้น ทางฝ่ายสิงคโปร์จึงส่งเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญมาควบคุมการ จัดการและควบคุมโรคระบาดสัตว์ โดยคิดค่าจ้างปีละ 20,000 เหรียญอเมริกัน หรือประมาณ 170,000 บาท และนี่เป็นรายจ่ายที่บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดต้องจ่าย

สิงค์ – ไทย สปริตแห่งอาเซียน

โครงการสิงค์ - ไทย เป็นโครงการที่สะท้อนให้เห็นสปริตแห่งอาเซียน หากพิจารณาเฉพาะพื้นผิว เราอาจรู้สึกว่ามีความร่วมมืออย่างแข็งขันระหว่างมวลสมาชิก กลุ่มประเทศอาเซียน แต่ลึกลงไป เราอาจพบว่า ทุกประเทศต่างก็ต้องการรักษาผลประโยชน์ของตนยิ่งกว่าอื่นใดด้วยกันทั้งสิ้น

สิงคโปร์ไม่เคยย่อหน้าใครในการแย่งชิงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ มิฉะนั้นสิงคโปร์คงไม่สามารถก้าวพ้นจากความด้อยพัฒนาไปสู่กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมใหม่ (Newly Industrialized Countries) หรือกลุ่มประเทศ “นิคส์” (NICs) ได้อย่างง่ายดายเช่นนี้

ยามใดก็ตามที่สิงคโปร์มีปัญหาการขาดแคลนแรงงาน สิงคโปร์ก็เปิดประตูรับแรงงานจากต่างประเทศ ด้วยเหตุนี้เอง ฉันทนาจากเมืองไทยจึงพากันหลงใหลสู่สิงคโปร์ ด้วยความเอื้อเฟื้อของกรมแรงงานไทย

แต่เมื่อสิงคโปร์ตัดสินใจที่ก้าวไปพัฒนาอุตสาหกรรมที่ต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ประตูกว้างที่เมืองสิงคโปร์ก็ไม่มีช่องว่างที่ฉันทนาจากเมืองไทยจะเล็ดลอดเข้าไปได้ โดยที่กรมแรงงานไทยได้แต่มองดูตาปริบๆ

หากไม่ได้รับผลประโยชน์อย่างคุ้มค่า สิงคโปร์ก็คงไม่เข้าร่วมกิจการในบริษัท สิงค์-ไทย เกรนส์ จำกัด ความเป็นสัตว์เศรษฐกิจของสิงคโปร์มีมากกว่าไทยหลายเท่าตัว ประโยชน์ที่เด่นชัดก็คือ สิงคโปร์ไม่เพียงแต่จะสามารถซื้อธัญญาหารในราคาต่ำกว่าราคาตลาดโลกเท่านั้น หากยังสามารถส่งผลผลิตมาขายในประเทศไทยได้โดยสะดวกอีกด้วย ทั้งนี้โดยอ้างถึงสปริตแห่งอาเซียน

ในกรณีของบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัด สิงคโปร์ก็ฉลาดพอที่จะไม่เข้าร่วมหอลงโรงอย่างเต็มที่ เพราะตระหนักดีว่า โครงการนี้เป็นโครงการขายสินค้าของไทย ในเมื่อไทยอยากขายสินค้า ไทยก็ต้องลงทุนลงแรงมากหน่อย เพราะแม้จะไม่มีหมูไทย สิงคโปร์ก็สามารถซื้อหมูจากแหล่งอื่นได้โดยไม่ยากนัก

และแล้วเราคงไม่สามารถสรุปเป็นอย่างอื่นได้ นอกเสียจากว่า สปริตแห่งอาเซียน มิได้แตกต่างจากสปริตแห่งความเห็นแก่ตัวเท่าใดนัก

สิงค์ – ไทยฟาร์ม อนาคตที่กำลังเฝือหา

หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ฉบับที่กล่าวอ้างข้างต้นนี้ รายงานว่า บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัด มีเป้าหมายที่จะส่งหมูมีชีวิตไปขายแก่สิงคโปร์ถึงเดือนละ 500 ตัว แต่ในเดือนธันวาคม 2524 ซึ่งเป็นเดือนแรกที่ฟาร์มสิงค์ - ไทยสามารถผลิตหมูได้นั้น มีผลผลิตเพียง 80 ตัว

ส่วนในช่วงเดือนมกราคมถึงมิถุนายน 2525 ก็ผลิตเพียงเดือนละ 100 - 200 ตัว ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายเป็นอันมาก

ด้วยเหตุนี้เอง กรมปศุสัตว์จึงพยายามเร่งรัดที่จะให้มีการส่งหมูมีชีวิตไปขายแก่สิงคโปร์มากขึ้น ทั้งนี้โดยใช้มาตรการอย่างน้อย 2 ประเภท คือ

มาตรการประเภทที่หนึ่ง ได้แก่ การประกาศเขตปลอดโรคสัตว์ใน 14 จังหวัดภาคใต้ (นับตั้งแต่ชุมพรลงไป) และภาคตะวันออก ตั้งแต่ชลบุรีจนถึงตราด เอกชนที่จะตั้งฟาร์มเลี้ยงสุกรเพื่อส่งไปขายสิงคโปร์จะต้องตั้งฟาร์มในจังหวัดที่เป็นเขตปลอดโรคสัตว์เหล่านี้ และจะต้องเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ โดยมีแม่พันธุ์สุกรตั้งแต่ 500 ตัวขึ้นไป ทั้งนี้กรมปศุสัตว์จะดูแลตรวจโรคเท้าเปื่อยปากเปื่อยอย่างใกล้ชิด

มาตรการประเภทที่สอง ได้แก่ การนำหุ้นของบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัด 15% ออกจำหน่ายแก่เอกชน โดยเปิดโอกาสให้เอกชนเข้าร่วมบริหารกิจการของบริษัท

มาตรการทั้งสองประเภทนี้จะสามารถผลักดันให้สิงค์ - ไทยฟาร์มสามารถส่งสุกรมีชีวิตไปขายแก่สิงคโปร์ได้ตามเป้าหมายหรือไม่ เป็นเรื่องที่ควรแก่การติดตามต่อไป แต่การประกาศใช้มาตรการทั้งสองนี้ ย่อมเป็นการยอมรับโดยพฤตินัยว่า ถ้าพึ่งแต่การดำเนินการของทางราชการ จะไม่สามารถผลักดันให้ธุรกิจการเลี้ยงสุกรขยายตัวเท่าที่ควร

สิงค์ไทยฟาร์มกับกองทุนสงเคราะห์เกษตรกร

ดังได้กล่าวแล้วว่า ในการจัดตั้งบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดในปี 2521 นั้น องค์การตลาดเพื่อเกษตรกรได้ขอยืมเงินจากกองทุนสงเคราะห์เกษตรกรจำนวนรวมทั้งสิ้น 8,350 ล้านบาท ซึ่งจะต้องชำระคืนให้หมดสิ้นในปี 2526 ที่จะถึงนี้

เงินกองทุนสงเคราะห์เกษตรกรเกือบทั้งหมดได้มาจากการจัดเก็บพรีเมียมข้าวและพรีเมียมน้ำตาล ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีว่า ภาระส่วนสำคัญตกหนักแก่ชาวนาผู้เพาะปลูกข้าวและชาวไร่ผู้ปลูกอ้อย ดังนั้น ตามหลักการแล้ว รัฐบาลควรจะต้องจัดสรรเงินกองทุนดังกล่าวนี้ไปใช้จ่ายในทางที่เป็นประโยชน์แก่ชาวนาและชาวไร่อ้อยเป็นสำคัญ

แต่การณ์กลับปรากฏว่า มีการใช้เงินกองทุนสงเคราะห์เกษตรกรจำนวนมากไปในทางซึ่งมิได้เป็นประโยชน์แก่ชาวนาและชาวไร่อ้อยโดยตรง การยืมเงินกองทุนฯเพื่อมาจัดตั้งบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดนับเป็นตัวอย่างของความช้อนนี้

ยิ่งบริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดมีนโยบายที่จะส่งเสริมฟาร์มขนาดใหญ่มากกว่าฟาร์มขนาดเล็กก็เท่ากับว่า รัฐบาลเก็บภาษีจากชาวนาและชาวไร่อ้อยเพื่อนำมาใช้จ่ายแก่ผู้ดูแลเจ้าของฟาร์มสุกรขนาดใหญ่นั่นเอง

แต่เหนือสิ่งอื่นใด เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อถึงปี 2526 บริษัทสิงค์ - ไทย ฟาร์ม จำกัดจะมีกำไรมากพอที่องค์การตลาดเพื่อเกษตรกรจะนำไปชำระเงินกู้คืนแก่กองทุนสงเคราะห์เกษตรกร โดยที่ไม่ต้องแทงบัญชีเป็นหนี้สูญดังโครงการอื่นๆขององค์การแห่งนี้